

Büyük bir gül bahçesindeki kocaman incir ağacının altında küçücük bir uçuböceği yaşıyordu. Siyah benekli kıpkırmızı kanatları vardı. Adı Bon Bon'du. Bon Bon, anne ve babasının tek çocuğuydu. Yani, ne bir kız kardeşi ne de bir erkek kardeşi vardı.

Ailece uçtukları zaman, anne uçuböceği baba uçuböceğinin peşi sıra giderdi. Bon Bon'un kanatları her ikisine de yetişemeyecek kadar küçüktü. Bu yüzden Bon Bon hep en arkada kalıyor ve kendini çok yalnız hissediyordu.

Yemek zamanlarında, Bon Bon kendi yiyeceği yaprağı doğru seşmeyi bir tŸrlŸ başaramıyordu. Onun yiyeceği yaprağı annesi veya babası seşiyordu.

– Bon Bon, tatlı kızım, řu kocaman yemyeşil yaprağı gŸrŸyor musun? Bak, ne kadar taze ve leziz...

– Anneciğim, ben şuradaki yaprağı yiyebilir miyim?
Üstünde güzel kahverengi benekler var, çok daha tatlı
olmalı!

– Kahverengi benekler yaprağın kurumaya başladığını
gösterir, Bon Bon'cuğum. Kuru yapraklar da pek tatlı olmaz.
Sanırım, yiyeceğin yaprağı doğru seçmek için bir iki şey
daha öğrenmelisin, tatlı kızım.

Ancak, Bon Bon hiç beklemek istemiyordu. O, bir an
önce anne ve babası kadar hızlı uçabilmek ve yiyeceği
yaprakları da kendisi seçmek istiyordu.

